

zvláště spletitým, neboť řešena byla hlavně otázka, zda byl uzavřen smír čili nic, dále, že žalobce byl toliko substitutem, odkázaným na pokyny a příkazy substituentovy, jenž vypracoval zejména také odvolací spis, jehož provedením a návrhem byl substitut při odvolacích líčeních vázán. Důsledkem těchto úvah shledává dovolací soud jednak přiměřenou odměnu za dvě intervence při ústních líčeních v první stolici pouze 950 Kč a 1000 Kč a za dvě intervence v odvolací stolici 900 Kč a 1000 Kč, v kteréžto míře dovolání vyhověl, jednak účelnými a přiměřenými všechny ostatní položky, tak jak byly žalobcem ve hlavním sporu účtovány. Proti ostatním položkám, týkajícím se útrat exekučního a vyrovnávacího řízení, nečiní dovolatelka v dovolání zvláštní připomínky a netřeba se proto s nimi jednotlivě zabývat. Ani otázka platnosti slevy 2000 Kč nebyla již v dovolání nadhozena. Oproti zažalovanému obnosu 9833 Kč 75 h, obmezenému při prvním roku na 7333 Kč 75 h, jeví se tudíž úspěch dovolání žalované strany v tom, že byl žalobci přisouzen obnos úhrnem o 3670 Kč menší, pozustávající z rozdílů mezi: 1860 — 950 Kč — 910 Kč, 1860 — 1000 — 860 Kč, 1860 — 900 — 960 Kč a 1940 — 1000 — 940 Kč. Žalobce zvítězil tedy obnosem 3663 Kč 75 h a podlehl obnosem 3670 Kč, takže úspěch jest na obou stranách stejný. Nicméně nebyly útraty v obou nižších stolicích vzájemně zrušeny, nýbrž byla přisouzena žalobci polovice těchto útrat, poněvadž předmětem sporu byla v podstatě jen přiměřenost vzt. účelnost účtovaných obnosů, která záležela jen na soudní úvaze, avšak účtované obnosy byly částečně zjevně přemrštěny; proto nelze použití §u 43 odstavec druhý c. ř. s. a to tím méně, že důkaz znalecký navržený žalobcem byl zřejmě zbytečný a vyžádal si značnou částku útrat první stolice, nýbrž §u 43 odstavec první c. ř. s.

Čís. 2419.

Poměr číšníka na provisi jest posuzovati dle ustanovení o smlouvě služební, pokud se týče zmocňovací, a nelze použití na poměr jeho k hostinskému ohledně vadného zboží, jež dáno mu do prodeje, předpisů o správě.

(Rozh. ze dne 21. března 1923, Rv II 217/22.)

Žalobkyně byla u žalovaného zaměstnána jako číšnice na účet s provisi z prodaných nápojů a měla povinnost pivo, jí žalovaným k výčepu přidělené, za určitou předem stanovenou cenu čepovati. Ze zásilky piva z 30. června přidělil jí žalovaný 16 hl k výčepu. Žalobkyně upozornila ho, že 16 hl je pro ni mnoho, načež jí žalovaný 8 hl odebral a při tom jí říkal, že pivo je 7%, načež žalobkyně z toho piva 4 hl prodala a 4 hl se zkazily. Když žalobkyně poslední 2 sudy piva asi po 10 dnech po dojití načepovala, bylo pivo zkažené, nač žalovaného upozornila, týž jí však přikázal, by pivo čepovala. Při vyúčtování za toto pivo jí žalovaný celých 16 hl dal do účtu, žalobkyně mu vyčepované pivo (4 hl) zaplatila a žalovaný jí za pivo nevyčepované a zkažené připsal 1000 K k tíži, které jí pak při konečném sčítování srazil. Žalobu o zaplacení 1000 Kč procesní soud první stolice zamítl, odvolací

s o u d jí vyhověl. D ů v o d y: Odvolací soud vychází z právního názoru, že žalobkyně nestala se vlastnící piva do sklepa uloženého a k výčepu pro ni určeného, čemuž nejlépe nasvědčuje, že když půl vagonu piva bylo složeno do sklepa, jí určité sudy odevzdány nebyly, takže zůstal vlastníkem piva žalovaný. Jeho jako vlastníka stihá důsledkem toho nebezpečí zkázy. Vezme-li se pak v úvahu, že žalovaný říkal žalobkyni, že pivo je 7%, takže mohla za to míti, že pivo může delší dobu zůstat ležeti a že na to upozornila, že přiděl 16 hl je pro ni mnoho, že upozorňovala na špatnou jakost piva a vezme-li se konečně v úvahu výpověď svědků, nelze za to míti, že žalobkyně nesla na zkáze piva vinu. To však má za následek, že žalovaný nebyl oprávněn žalobkyni při sčítování za zkažené pivo 1000 Kč sraziti a jest proto její nárok žalobní ospravedlněný.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolání.

D u v o d y:

Vadnost řízení, rozpor rozsudku se spisy a nesprávné právní posouzení věci (§ 503 čís. 2, 3 a 4 c. ř. s.) jsou vytýkány neprávem. Není správné, protože se nesrovnává se smlouvou ze dne 27. května 1920, stanovisko žalovaného, že žalobkyně, jsouc v jeho hostinci číšnicí na účet, byla k němu v poměru obdobném poměru pachtovnímu a že v důsledku toho zboží, které jí žalovaný do hostince přiděloval, za úplatu přecházelo do jejího vlastnictví a že, bylo-li zboží vadné, bylo na žalobkyni, ačli neměla nárok z důvodů vadnosti zboží ztratiti, by vadnost zboží závčas dle §u 933 obč. zák. uplatňovala, pročez v tomto případě, ježto vadnost piva žalobkyně až po 6 měsících k platnosti přivádí, žalobní nárok je zaniklý. Tento názor nesrovnává se se smlouvou ze dne 27. května 1920, protože dle této smlouvy byla žalobkyně u žalovaného číšnicí z a p r o v i s i a byla, jak se výslovně ve smlouvě praví, v e s l u ž b á c h ž a l o v a n é h o. Poměr žalobkyně k žalovanému byl tudíž poměrem námezdním dle §u 1151 obč. zák., pokud se týče poměrem zmocněnce dle §u 1002 a násl. obč. zák. Proto, jak správně praví napadený rozsudek, zboží žalobkyni do hostince přidělované nepřecházelo do vlastnictví žalobkyně, neboť jí úplatně žalovaným přenecháno nebylo, a proto v případě vadnosti zboží nemělo místa ustanovení §u 922 a násl. obč. zák. o správě. V důsledku toho nelze žalobní nárok pokládati za zaniklý, protože ve lhutě v §u 933 obč. zák. nebyl uplatňován. Na uvedené právní povaze poměru žalobkyně k žalovanému a tím i právní povaze žalobního nároku ničeho nemění okolnost, že si žalovaný zapisoval zboží, žalobkyni přidělené, jako zboží od ní odebrané, a podle toho pak že se žalobkyni účtoval, neboť tento způsob přehledu o zboží přiděleném a způsob, kterým vypočítávána byla provise žalobkyně, ničeho neměnil na smlouvě ze dne 27. května 1920 a poměru, v jakém dle této smlouvy strany k sobě byly. Žalobkyně jako zaměstnanec u žalovaného, pověřená jen odbytem přiděleného jí zboží a přijímáním útržku za ně, měla, když ve smlouvě nic bližšího o tom ustanoveno nebylo, ohledně zboží vůči žalovanému jako svému zaměstnavateli toliko povinnost §u 1009 obč. zák., měla tedy se zbožím pečlivě

a poctivě hospodařiti. Žalovaný mohl zatížit žalobkyni u zboží, pro vadnost v hostinci nespotřebovaného, v tomto případě u 4 hl piva, cenou tohoto zboží, kdyby bylo prokázáno, že žalobkyně na zkažení zboží nese vinu, protože je řádně neopatrovala, zavčas, pokud šlo o pivo, je nečepovala a pod. Než v tomto ohledu nedospěl odvolací soud k přesvědčení, že takováto vina jest žalobkyni prokázána. Naopak vzal za prokázáno, že žalobkyně, když shledala, že pivo je zkažené, to žalovanému ohlásila, a co se týče viny žalobkyně na zkažení piva, tuto vinu vyloučil. V důsledku toho nikoli neprávem dospěl odvolací soud k názoru, že žalovaný bezdůvodně srazil žalobkyni částku připadající za 4 hl piva a že je proto (§ 1437 obč. zák.) povinen částku tu v obmezené výši 1000 Kč vrátiti.

Čís. 2420.

»Veřejným oznámením« odměny (§ 860 obč.zák.) jest projev, jenž může býti seznán neobmezeným počtem osob individuálně neurčených. Nespadá sem prohlášení na policejním úřadě, ovšem ale projev plakátem. Byla-li přislíbena odměna na dopadení pachatele krádeže, nestačí dopadení podílníka (§ 185 tr. zák.).

(Rozh. ze dne 21. března 1923, Rv II 379 22.)

Žalobce koupil od Františke L-a různé věci, nezaplatil mu však ihned, nýbrž poukázal ho, by si pro peníze přišel nazítří, a když si František L. pro peníze přišel, dal ho žalobce zatknouti. Za trestního řízení se ukázalo, že věci byly ukradeny žalovanému a že František L. byl podílníkem na krádeži (§ 185 tr. zák.). Věci byly vydány žalovanému, na němž se žalobce domáhal odměny 2000 Kč za vypátrání pachatele, již prý žalovaný přislíbil jednak v novinách, jednak ústně na policejním komisařství a konečně plakátem. **P r o c e s n í s o u d p r v é s t o l i c e** žalobě vyhověl, **o d v o l a c í s o u d** ji zamítl.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolání.

D ů v o d y:

Žalobce neprávem brojí proti rozsudku odvolacího soudu, pokud jím byl zamítnut s návrhem na odměnu 2000 Kč, kterou žalovaný veřejně přislíbil za dopadení pachatele krádeže, jež v noci na 28. ledna 1920 byla u něho spáchána. Na tento případ použití jest §u 860 obč. zák. a dle tohoto §u jest přípověď odměny za nějaký výkon nebo výsledek řízená na nikoli určité osoby (veřejné přislíbení) závazna, když byla veřejně oznámena. V tomto případě přicházejí v úvahu tři přípovědi odměny. Jednak přislíbení odměny uveřejněné v časopisu »M.« ze dne 18. února 1920, dále přípověď odměny učiněná žalovaným na policejním úřadě v H. a odtud dále sdělená četnickým velitelstvím a policejním úřadům, kterou žalovaný slíbil dáti aspoň 2000 Kč na vypátrání pachatele krádeže a vrácení ukradených věcí, a posléz přichází v úvahu slib odměny plakátem, z příkazu žalovaného vylepeným, v němž bylo